Med vind i håret, på flugt om Comosøen.

Søren stod på stationen og ventede på toget. Det er der jo sådan set så mange der gør, men denne rejse var noget helt andet end Søren normalt gør i. Desuden er Søren indkarneret bilist. Han var på ingen måde påfaldende, som han stod der, på perronen. Og vist havde han da også ofte rejst med tog, men det ligger nogle årtier tilbage. Selvom han glædede sig meget til turen, så er det også med en lille bekymring et sted. Det er en familiesvaghed, det ligger vel beklageligvis i opdragelsen. Men sådan en maj morgen, hvor det danske vejr glimrede ved tørvejr og med duset blå himmel, er det mest forventningens glæde der har overhånden. Fordi efter som Søren efterhånden har passeret de 50 år, er der jo gjort lidt livserfaringer, og derfor mindede Søren sig selv om at nyde øjeblikket. Altså at nyde at stå på perronen og vente på et tog. Fordi forventningen om noget godt der skal ske, er en af menneskets største gaver. Ligesom håbet. Det mindede Søren sig om, og sænkede skuldrene og glædede sig over at pladsbilletten sikrer ham en velvalgt plads. Desuden er mobilen fuld af strøm og der er en god bog i tasken. Og mennesker at kigge på. Søren vil på denne tur minde sig om at være ordentligt til stede i nuet, og ikke, som det ellers er hans natur; at fare videre til det næste, men altså, være ordentligt til stede. Her på perronen blev han mindet om tiden fra han var knap 20 år og nogle år frem. Den ubekymrede glæde, den eventyrlystne tid, netop med forventningens glæde om alt det gode og spændende der skal opleves. Tiden var ikke så knap dengang, det føltes som havde man oceaner af tid foran sig. Det var den vipe og energi på perronen som han tog til sig, og følte sig connectet til. Det var sommetider svært for Søren helt at fatte at han lige var spolet 30 år længere ud i tiden, ifht da han var i 20`erne, for han følte sig stadig som en der skulle til at kaste sig ud i livet og havde mulighederne for sig. Der var en del på perronen der måske skulle på interrail, vurderede han. Selvom han mentalt var, som i starten af 20`erne agtig, så var det jo nok ikke lige den iagtagelse de unge på perronen gjorde omkring Søren. De oplevede formentligt en halv gammel starut, som de knap nok så. Men Søren blev dog ofte vurderet lidt yngre end han var. Han havde fået foræret et kraftfuld hår fra naturens hånd, som kun havde få grå hår i siderne, og de knap synlige. Og da det gik op for ham i 40`erne at han åbenbart ikke mistede håret, som mange af sine jævnaldrende, var han begyndt at interessere sig lidt for det. Tidligere var det bare karse klip uden form og facon. Derfor mangler Søren jo et livs erfaring i hår styling, men det gik fremad, sådan da. Nogle dage bedre end andre, dog. Men han prøvede at sætte det sådan lidt Thomas Vinterberg agtigt, som han i øvrigt sommetider blev forvekslet med. Og hans ører var ikke vokset, som det ligesom ses på mange mænd i en vis alder, og han er heller ikke specielt rynket, og en god kulør, som desværre nok var en hilsen fra tidligere tiders mangel på viden om solbeskyttelse - barn af 70`erne. Men det bidrog også lidt til det lidt ungdommelige look, som han havde fået forærende. Sørens far havde haft en drabelig vom, og selvom mange mænd bærer vom med en stor maskulin naturlighed, hvor de på ingen måde forsøger at holde igen med den, eller forsøger at holde den lidt inde, men tværtimod bærer den stolt og spændstigt, så havde Søren lovet sig selv at det ikke skulle ske. Lige der var der åbenbart en forfængelighed, der havde det svært med egen potentiel vom. Både kost, motion og mave bøjninger havde effekt, og Søren fremstod som et helt hæderligt eksemplar af den mandlige del af befolkningen. Bevares, holdt op imod en mandetype der forstod sig på jagt, aktier og egen renovering af huset mv., ville søren hurtigt kunne blegne som mand. Men altså, uden denne

reference fremstod han helt cool. Men til trods for det lidt cool og lidt ungdommelige look, pga den slanke skikkelse, uden vom, og det halv smarte hår, var der noget med Sørens attitude. Det havde altid været lidt en gåde for ham. Men noget i attituden holdte ligesom folk lidt på afstand, når de ikke kendte ham. Det var så efterhånden blevet Sørens egen forventning i mødet med andre, og nærmest lidt selvforstærkende, altså at Sørens attitude, og hans forventning om sin attitude, gjorde at folk ikke opfattede Søren som umiddelbart imødekommen. Men livserfaring og kløgt havde gjort at Søren kunne tage en rolle på sig som jovial sympatisk mand, når det var nødvendigt, og når han orkede det, og gad - han kunne egenligt godt. Men det var ikke altid Søren gad. Ligeså glad som Søren er for selskab, ligeså glad er han for sit eget space, måske endda en tand gladere, hvis ret skal være ret.

Efterhånden er perronen rimelig fyldt, og Søren mindes om hvorfor han har været bilist i årtier. Sit eget space kan noget, i en bil. Man kan have det så rydeligt og rent som man vil. Man kan høre det man vil, i den temperatur man vil. Toget styres af en reglementeret og nydeligt uniformeret mand, ses det, da toget kommer susende ind på perronen med et vindpust. På skærmen står der “Hamborg”.

Velplaceret i sædet er Søren nu på vej. Landskaberne suser allerede afsted og komforten er overraskende god. Bevares, her lugter ikke af ny bil - langt fra endda, men den klassiske togkupe duft blev egentligt hurtigt upåfaldende. Ligesom den friske luft når Søren vil stige ud af toget igen, vil blive påfaldende frisk. Tog coupeen rumler lidt fra side til side og skinnernes forskellighed ændrer indimellem lydbilledet. Men Søren kan lide det, og det trækker mindelser og associationer til ungdom, ubekymrethed, og oplevelser. Ingen siger en lyd i coupeen, og det passer Søren glimrende. Det der med at være på vej, har altid passet godt til Søren. Som en kendt dansker sagde, så “glæder jeg mig til at komme hjem til min udlængsel”. Og vice versa. Flere af Sørens kammerater ville benytte lejligheden til at begynde at konversere med en ukendt person, fx her i toget, og ende med at få en helt venskabelig snak med sidemanden, på en begejstret og indlevende måde, som ville ende med at være givtig og en oplevelse, og nærmest give fornyet håb for menneskeheden, fordi at når man først får snakket med folk er flertallet - eller deromkring - jo gode mennesker med hjertet på rette sted. Det andet halve, er jo så dog ligesom fra en anden planet, men forhåbentligt er de jo så også på en indbyrdes bølgelængde. Men som altid orkede Søren ikke at snakke op med folk som han aldrig skal se igen - det forekommer ham omsonst at lægge for meget energi i det. Trods hans erfaring som tilskuer til det er, at tiden jo faktisk går på fantastisk vis, når samtalen bliver indholds rig og interessant.

Søren havde i årevis arbejdet rigeligt, og en ny politik på jobbet er nu at overarbejdet ikke kan udbetales, men skal afspadseres. Så nu har han 2 måneders fri. Maj og juni. Resten af familien har ikke fri. Kun en lille del af ham var spændt på hvordan “mødet med ham selv” ville gå. Ikke alle kan holde sit eget selskab ud, og Søren er ikke TV typen. Særligt ikke sportsudsendelser. Søren så engang en løber blive interviewet. “Hvordan vandt du løbet”, blev der spurgt. Og ikke overraskende blev der svaret: “jeg løb alt hvad jeg kunne”. Og til Sørens store forbløffelse fortsatte interviewet nok 5 minutter mere, uden afgørende nyt eller nyttigt kom for dagen. “Den store TV pakke”, er jo den

nemme løsning for livs fordriv for endda rigtig mange, men den ro det kræver at koble en del af bevidstheden fra og dæmpe kroppen fra at ville bevæge sig er ikke lige Søren. Søren havde erfaret at visse mænd ikke takler pensionens tilværelsen/frihed så godt. Skavanker vælter frem og tv`t får tag i dem og nogen er jo ligefrem nødt til at slippe en pensions tilværelse igen, og må komme tilbage i arbejdstrommerummen for at finde mening. Selv har Søren ikke noget imod sit arbejde. Gode kolleger og arbejdsforhold. Men de 2 måneder fri ser Søren som en fantastisk mulighed for ferie og at se verden i øjnene. Og så tilmed med løn. En anden fordel, udover den nævnte livserfaring, ved at være i 50`erne, er at økonomien ikke er helt skraldet. Med egen bolig, og friværdi, kan det ligesom nu aldrig komme til helt at faile økonomisk. En kæmpe forløsning for Søren, og en tilfredsstillelse at det ved egen vinding er gået således. Der er endda kommet lidt overskud på Sørens personlige konto og nu skal en 30 år gammel drøm realiseres. Derfor sidder han her, i dette tog, på vej syd på.

I 1995 var Søren i biffen og se “Golden eye”. Pierce Brosnan havde hovedrollen som James Bond, og selv om savnet fra Roger Moore som James Bond var til stede, så accepterede Søren komplet Pierce Brosnan som James, i særdeleshed da James Bond kommer fræsende i den på daværende tidspunkt helt nye bmw z3 i en duset metal blå farve. En ganske god kombination af film helt og lækker bil. Og da søren så sidenhen erfarede at den fåes med en 2,0 6 cylindres rækkemotor, var Søren helt “solgt”. Søren har noget med bil lyd. For udenforstående skal det forklares at den 6 cylindrede lyd er helt karakteristisk - den er snerrende, delikat og lyder af velsmurt og vellavet mekanik. Den fåes også i større motorversioner, men Sørens filosofi er her, at et fint brugt 2,0 eksemplar med lavt kilometer tal nok ikke har haft en ejer som har pint livet ud af den. Og med lidt færre heste i motoren skal motoren arbejde lidt mere og lidt højere op i omdrejningerne, så den formidable motorlyd mere kommer frem og kan nydes. Et charmerende design som samtidig emmer af tysk kvalitet og med en lydkulisse så charmerende, at den nærmest kun er overgået af v8 lyd, som Søren alligevel finder lidt vulgært pga et absurd benzin forbrug. Men også en 6 cylindret Porsche med boxer motor ville være steppet op. Men SÅ godt er det trods alt heller ikke gået for Søren økonomisk, at det ville kunne lade sig gøre.

Mange gange har Søren travet bil-siderne igennem på nettet og ladet drømmende flyde. Og også tænk om det nu er en god ide rent faktisk at anskaffe sig sin drøm. For den energi der er i at drømme om noget, at have et mål i sigte, skal man ikke kimse af. Apropos pensionisten der pludselig ikke har en pil pegende i en retning han skal. Og hvad sker der hvis drømmebilen en dag holder i indkørslen? Hvad er der så at drømme om. Og hvordan med når en lampe lyser op om dyre defekter, og olien drypper, når den ikke skal? Well, nogle ting skal man også nå mens tid er, og pludselig er den der: BMW z3, 2,0 i lys blå metal. En ejers og tilmed til en rimelig pris. Pengene er der. Tiden er der. Mette, Sørens hustrus gennem snart lige så mange år som bildrømmen siger tilmed - jamen så ryk dog på det - afsted. Også selvom bilen står i Italien, ved como søen ..

Måske kan det ligefrem blive en slags dannelsesrejse. En personligheds udviklingende rejse for Søren. I 50`erne er der jo nok visse indgroede vaner, men måske kan Søren, tillægge sig flere, og fordelagtige, vaner. Måske endda startende nu, siddende i en tog kupe, og tid nok, hvor Søren normalt aldrig vil udveksle andre ord med andre end “tak skal du have”, eller “undskyld”. Skulle

han vove sig til at konversere med en person? Altså, som man ser det i en film. Søren havde tit brugt referencer fra film til at danne sit syn på hvorledes livet er. Dog ikke de seneste årtier, efter han fandt ud af, at film jo trods alt er fiktion, og ikke særligt retvisende for virkeligheden. Havde dette været en film, så var en Ernst hemmingway type kommet ind og sat sig i sædet overfor, og som en rimelig naturlig ting, så var de ret hurtigt på bølgelængde og efter få klichéer var samtalen blevet yderst meningsfuld. Søren kikkede på personen overfor. En mand, nok ikke særligt ældre en Søren selv, men det var ikke nemt at se. Kontor agtig klædt. Ikke et særligt imødekommende ansigt. Ikke en grå ansigtskulør, men derhen ad. Ligeså lidt imødekommen som Søren, for nu at være realistisk. Pludselig ringer vedkommendes telefon, lydløst, trods alt. Personen tager den og snakker, på tysk. Det lyder umiddelbart lidt vredt, hørt med danske ører, når man ikke lige er vandt til tysk, men det tror jeg nu ikke det er, sådan er tysk bare. Men det foregår påfaldende mimik løst og monotont, imponerende uengageret ansigts mimik, imponeres Søren over. Lige indtil afslutningen af samtalen, hvor personen pludselig smiler. Det ses at ansigtet nærmest er modvillig i smilet, men der er ikke noget at tage fejl af, og først nu blottes tænderne, der før var gemt ved normalt toneleje. Tænder der har set meget kaffe, vurderer Søren. Og minsandten om det ikke sluttes af med et grin der er ligeså overraskende, det er nærmest en kaskade af bjæf. Efter telefonsamtalen finder ansigtsfolderne lynenes hurtigt tilbage i deres rette, lidt melankolske, triste og yderst neutrale folder. Et mimik skift Søren aldrig har set hurtigere, det er en lille bedrift, faktisk. Med alderen drager meget på mennesker jo “syd over”, også ansigts hud og øjnene ser trætte ud. Spændstigheden i huden forsvinder. Man skal jo ikke skue hunden på hårene, og en hemmingway type har jo fået noget forærende, ved noget likeabelness. Distancen bliver kortere for den der ser likeabel ud. Der er nogen der er så gudsbenådede at deres ansigt ser en smule smilende ud, selv når de bare slapper fuldkommen af i ansigtsbetrækket, og måske ligefrem er lidt melankolske, at så ser de stadig indbydende ud. Det må have mange fordele og kan måske være karriere fremmende og klart en relationsfremmende feature. På den anden side kan det vel også være irriterende. Hvis man virkelig bare er små trist, indesluttet og behøver sit eget space, at man så helt ufrivilligt ser rar og indbydende ud. Med “Bruno”, det kunne han sagtens hedde, tyskeren overfor, er det straks sværere i denne situation at få en meningsfuld samtale startet op. Trods det mimikløse look, og den hængende ansigts hud, der giver et ret uoplagt look, kan det jo være at “Bruno”, som Søren, er ung og frisk inden i, men er hæmmet af sit triste ydre, så dem han møder på sin vej bliver helt modløse ved tanken om den vilde energiudfoldelse det vil kræve at vække “Bruno” op til en samtale. Muligvis har Søren kigget for uhæmmet på Bruno under sin filosoferen, og først nu har Søren øjenkontakt med Bruno, i noget nær et sekund. Stadig fuldkommen død i betrækket. Søren gemmer denne energiudladning, som det ville blive for Søren, til en anden gang, han har det ikke i sig. Og Bruno ser heller ikke ud til at have et presserende behov for konservation. Og igen må Søren erkende, at selvom han står skarpt nok - det overraskes han til tider selv over, når han ser fotos af sig selv, at han gør, så er der bare noget i attituden, der sjældent giver anledning til at henvende sig til ham. Og desuden er Sørens tyske ikke det bedste. Dannelsesrejsen med nye vaner må lige vente til den rette lejlighed, tænker Søren, og finder mobilen frem, som resten af den tavse kupé. Det er kun i film at en Ernst hemmingway type i en outrovert snakkesalig version pludselig sidder overfor en, konkluderer Søren.

Trods diverse togskift gik det overraskende nemt at komme til Gravedona ved comosøen - hvorfor har jeg, eller vi, dog ikke gjort det før, tænker Søren. Altså pr tog. Søren, Mette og børnene havde mange gange været i det nordlige Italien, og derfor kendte han ligesom til det hele. Men det er stadig lige begejstrende for ham at komme her til, som altid. Betagende bjerge omkranser søen, hvor gravedona ligger helt ned til. Næsten kun ældre huse i sten, eller i gule og rødlige nuancer. Orange teglsten som nærmest bare ligger løst på tagene. Kirker kan altid ses, men sådan er det jo i de fleste ældre byer. Ikke kæmpe kirker, men små gamle charmerende kirker, eksempelvis på et udsigtspunkt i byen. Smalle gader fra en tid hvor der ikke var biler. Langt fra en byplanlægning lavet med lineal, på et papir. Søren var ret vild med at udforske gamle italienske byers smalle gader - pludselig hører man en samtale fra en lejlighed, hvor vinduet er åben, eller en radio der kører, på italiensk. Der er ikke altid helt logik i i hvilken højde døren sidder i forhold til vinduernes placering, nødvendigvis. Rimelig generelt er der gitter for de vinduer der kan nåes. Måske endda skodder for. Altid gardin eller gardisetter - altid lidt tillukket og måske endda lidt uvelkomment at se på. I Danmark er det ligesom mere tilllidsbaseret. Hjemme i familiens hus er der hverken hæk eller hegn ud mod gaden - enhver kan vade lige ind på deres grund. Men det er nu ikke sket endnu - uden legitim grund. Og ingen gardisetter eller persienner i vinduerne. Det er nærmest utænkeligt i Italien - alle har et kraftigt hegn om sin grund, eller jern gitter for ruderne. Når Søren render rundt og nyder byens italienske charme støder han ikke på megen imødekommenhed - han har tit tænkt på at norditalienerne kun er imødekomne og venlige når de skal tjene penge på ham. Men måske er det igen den attitude som Søren sender ud - sørens evige gåde om sig selv, der er årsagen, og ikke modparten. Det er dog også lidt vemodigt at gå rundt i gravedonas gader. Mange butikker er tomme - fx slagteren, men hvor alt inventaret stadig står der, lidt museumsagtigt. Ikke specielt charmerende egentligt - en slagterbutiksmuseum, med dens rustfrie look og remedier til at partere, men man fornemmer det liv med specialbutikker der har været her engang i de smalle gader, med en masse liv og lokal handel. Nu er mange af butikkerne rettet mod turisterne - håbefulde malere, hvor talentet måske ikke helt er der, men hvor drømmen om et liv som kunstmaler er stærkt. Det ses jo også derhjemme - kunstneren er måske gået fra et mere traditionelt erhverv og er kommet i en livskrise via stress eller angst, og får taget sit liv op til revision og vil herefter udleve sin ungdomsdrøm om et liv som skabende kunstner. Forfatter, musiker, tøjdesigner, eller som her kunstmaler i de gamle special butiks lokaler, hvor kunstneren må sidde håbefuldt og afvente turister nordfra falde over charmen ved et motiv fra gravedona, hvor talentet ses, men hvor man nok skal være begejstret turist, for at bide på en investering i et skilleri med Comosøen og lidt by, i lidt stærke farver og udviskede detaljer. Men selvom meget tydeligvis er rettet mod turisterne her i gravedona, ses de lokale også. Som ved pizzeriaet helt nede ved søen, kun adskilt af vejen. Den ene vejbane er inddraget til udeservering, det virker lidt risikabelt, for som i mange mindre byer er der ligesom en vis kedsomhed og uopfindsomhed hos byens yngre mænd, primært, hvilket giver sig udtryk i et evindeligt fræsen på scooter eller små hidsige motorcykler. Inden for en halv time kan man se de samme gutter komme fræsende forbi mindst 3 gange, og når de så møder en bekendt og holder ind, skal de måske lige snakke, og have en lille kørepause - det kan være med et ældre familiemedlem de snakker med, og det på en ganske gemytlig måde. Det virker ikke til at det er ilde set, men simpelthen en livsstil at de unge, ja, de fræser byen rundt på deres scootere -

det er sådan det altid har været, de ældre har selv været der måske. Nå, men pizzeriaet indtages jo fuldstændig af primært turister om aftenen, men om formiddagen, på nordsiden af pizzeriaet, der samles der op til 10 italienske kvinder. Husmødre vil nok ikke være en rimelig beskrivelse, og det er også svært at sætte dem i bås. Men ofte velholdte kvinder, nydeligt påklædt, forfængelige med vægten, og med synet, ofte kun med læsebriller, måske trods et brille behov derudover. Men sådan må man jo lide for den brillefri skønhed. Her går snakken på italiensk på gemytlig vis indtil de bryder op på sidst på formiddagen. Mange af de lokale er mere velklædte i bybilledet end Søren er vandt til i Danmark, det har sin egen charme. Der er rigtig meget italiensk charme i gravedona, trods den lidt søvnige turistby stemning. Søren får indtrykket af at gravedona er sådan lidt udkants Comosøen.

Søren har booket sig ind på hotel Lauro en uges tid. Aftalen med den private bilsælger er først om et par dage, men en uges tid ved comosøen her sidst i maj er jo helt oplagt, når nu tiden tillader det. Hotel lauro ligger et par husrækker tilbage fra søen og placeret inden det for alvor går op ad mod bjergene og resten af byen bag hotellet, via en snirklet kraftigt stigende vej, hvor der kun er plads til en enkelt bil i bredden, endda knap nok, inden man når den evigt dyttende og båttende landevej om Comosøen, 500 meter væk. Det er et lille familie drevet hotel, stod der, og der er måske 10 værelser. Det er bygget i nogle beige sten og i 3 etager med udsigt henover hustagene og udover comosøen. Der er pool foran hotellet, omgivet af kunst græs. På booking siden ligner det jo enhver drøm af et Como sø hotel og Søren fornemmer at hotellet må være familiens stolthed, men også at der arbejdes for tingene, og at det nok er en udfordring, at få gæster nok på hotellet, og det bekræfter Søren i at gravedona måske i virkeligheden er udkants comosøen, og mindre flatterende end Comosøens ry og rygte. Hotellet er flot og i orden og en smule “hjemmelavet”. Sofia tager imod i receptionen, en kvinde nok midt i 40`erne. Smilende, men nok også et lidt “rutine smil” som det er, når man er bevidst om anmeldelser på internettet, “husk nu at smile”, tænker hun nok. Søren får vist sit værelse, som på mirakuløst vist er på øverste etage ud mod den formidable udsigt ud over hustagene, og herefter Comosøen og den fabelagtige kulisse af omkransede grønklædte bjerge. Den måde Sofia får åbnet dørene ud mod altanen på viser, at det er et lille moment Sofia nyder - den waw effekt lige når kunden præsenteres for altanen og den formidable udsigt. Hun har helt sikkert gjort det mange gange før, og er helt sikkert lidt træt af mange af de rutine ting hun gør, men her fornemmede Søren noget ægthed, hun nød den reaktion, som dog heller ikke udeblev. Søren tænke, og sagde højlydt: Waw.

Søren er egentligt lidt bombet efter rejsen, men her sidst på eftermiddagen hvor skyggen gør det tåleligt at sidde på altanen, bruger han nok en time på bare at sidde og kigge ud på udsigten. Vir-varet af huse, ens og dog så forskellige. En lille bilfærge krydser søen, et par surfere, der har styr på det, og et par mere potente motorbåde, som langt fra er lydløse, og med store egoer bag rattet, ses og ikke mindst høres. V8 bulder. En gul lille kirke på et udsigtspunkt med et ur der bimler sagte hvert kvarter, og hverdagsliv med folk der kommer hjem med bæreposer fra købmanden - alt det kan Søren sidde og følge med i med en kølig øl i hånden, fra minibaren. Der er kun 2 biler, tyske, på hotellets parkeringsplads, og Søren ser en mand åbne en port til en garage og minsandten om han ikke skimter en bmw z3 i metal blå derinde. Søren sætter sig helt frem i stolen, og

tager flasken fra munden, midt i en slurk, helt overrasket over synet. Der er jo ikke bmw z3`ere fra 1990`erne på ethvert gadehjørne, jo. Og så i blåmetal tilmed. Den adresse Søren har fået på sælgeren er i den anden ende af byen, så det er ikke den Søren skal købe. Måske er det Sofias mand der er en lidelsesfælde til Søren - det er da en anledning til en snak, tænker Søren.

Næste morgen kan Søren sove længe, men gør det ikke. Sådan har det altid været, så cirka klokken 6 var det åbenbart søvn nok. Havde Mette været med ville han have ligget bum stille i timevis, og udvist hensyn, så hun kunne få sin skønhedssøvn. Men det giver jo anledning til en morgen spadseretur rundt i byen. Solen er ikke nået over bjergene endnu på den modsatte side af søen, og det giver en dug friskhed over byen. Han nyder at iagttage folk på vej på kontoret, ældre der også går en morgen runde, børnefamilier på vej til institution. Varer der leveres til købmanden, som rutineret tager imod.

Morgenmaden indtages på hotellet i stueetagen i et lyst og lækkert lokale, nu med solen bagende ind, indtil markiser køres ned. En ung pige sørger for afrydning. Hun sad udenfor med sin mobil, da Søren trådte ind. Hun er vel 18-19 år, mørkhåret, slank, og meget velproportioneret, bemærkede Søren. Sådan er det jo mange forundt i den alder. Er det mon primært kollagen, har Søren tid til at sidde og fundere over, der holder tingene på plads, på et ungt menneske. Modsat et ældre menneske, hvor ansigtshuden jo bliver slappere og hængende og taljen forsvinder, selv ved slanke mennesker, hvor også det indvendige mister spændstighed og buler ud, i taljeområdet. Bagdelen drager også syd-over. Ved den unge afryder, Fransesca, viser det sig at hun hedder, er det jo nærmest som om huden er for lille til hende, spændstigheden er ligesom på sit højeste, ser det ud til. T-shirten er lige vel kort ifht hvad man kan forvente af en italiener i sådan et job, men fransesca kan i den grad bære det. Hendes påklædning er endda meget usædvanlig, når hun nu er på job. Søren sidder og finder ud af at Fransesca er Sofias datter og at samarbejdet absolut ikke er gnidningsløst, mor og datter imellem. Fransesca vil vist meget gerne ud og sidde med mobilen, mens Sofia klart mener at Fransesca bør være mere “over det” og passe hendes job med at rydde af og få det til at se pænt ud. Deres Italiensk temperament fornægter sig ikke, men Sofia forsøger alligevel at dæmpe sig. Søren kender det alt for godt fra deres egne børn - opdragelsen og enighed om hvorledes tingene skal være, kan være en udfordring. Søren nyder at have rigelig tid, og kunne sidde med en ekstra kop kaffe, men savner nu sin Mette. Mette er godt selskab, selv efter 30 år sammen.

På vej på værelset efter en herlig morgenmad fortæller Sofia at poolen er åbnet for sæsonen netop i dag, men at den er frisk, men nok er varm nok til en dansker som Søren, som nok er vandt til at det er koldt og friskt.

Det er for fristende - varmen er der allerede, her midt på formiddagen, og en pool der bare venter på at blive brugt, og ikke et øje i den - det må udnyttes. Bevares, det viser sig at det nærmest er vinterbadning Søren er ude i, men med et godt tempo, så vender han sig til det friske vand, og efter 20 minutter i heftigt tempo driver han nu bare rundt og minder sig om at nyde øjeblikket. At netop dette øjeblik bør være det ubekymrede nydelses øjeblik til ren egoistisk nydelse. Altså lige her, lige nu. Sol og varme og vand og fred og ro og en blank kalender for i dag. Selvfølgelig havde det været endnu bedre hvis Mette og børnene havde

været med, men straks ville nogle kompromiser skulle indgåes. En vil blive, en vil op. En vil hellere ligge og scrolle mobil på værelset, en vil på shopping og "vende bøjler". Det kniber faktisk for Søren at være fuldstændig til stede i det her moment, som egentligt burde være et peak af lykke og drømmeliv for Søren. Han er ellers blevet bedre til det med alderen, men det er jo næsten umuligt at slukke tanker om alt muligt der popper op og som sindet gerne vil bringe i fokus. Der er mange ting der kan tænkes over; på den store scene er der verdens problemer, forhold på jobbet, udfordringerne for deres yngste søn, er bilen nu så fin som beskrevet, klarer den nu turen hjem til Danmark, og hvor lang tid mon Søren nu potentielt kan holde med motor haveri på motorvejen, inden hjælpen når frem, hvis han ellers vil kunne beskrive hvor han så holder, altså i forhold til vejhjælpen. Alle sådanne tanker står på spring når som helst. Men Søren formår her i poolen og slukke for mange af dem. Men er ikke et naturtalent udi at "eje momentet" og slukke for et konstant flow af ting der skal tænkes over. Det faktum ligger han også og tænker på, da han pludselig ligger mærke til at han bliver fulgt af Fransesca, som står i den tomme morgenmadsrestaurent og kigger på ham, men han lader som ingenting, derfor kigger hun videre da han kommer op af vandet og deres blik mødes i nogle sekunder for længe, til hvad Søren egentligt synes var passende, inden hun vender rundt og forsvinder bag ud af lokalet og ud af syne. Søren ligger og tørrer i solen som begynder at få den der sydlandske magt hvor det lige pludselig er "enough", og idet Søren går mod værelset går Fransesca mod poolen i bikini og Søren kan ikke undgå at se at hun står i sit livs form, hun har en naturlig fit-hed og er meget velproportioneret, ikke modelhøjde, men mindre kan jo absolut også gøre det, og Søren bliver lidt paf og overrasket over at hun søger hans øjenkontakt da de passerer hinanden.

Han er smigret, og overrasket, men skal på ingen måde rode sig ud i noget, han har rigeligt i sit liv, og har det fantastisk godt med Mette. Han er ikke i tvivl om at der er en interesse i ham, fordi kvinder jo klogeligt nok ikke går og får øjenkontakt med fremmede mænd, fordi at de fleste mænd vil misforstå det og nærmest se det som en invitation til, noget. I øvrigt gør Mette somme tider Søren opmærksom på at han indimellem bliver "tjekket ud" på gaden fx, men Søren opdager det aldrig selv. Men her er der ingen tvivl for Søren. På grund af intensiteten i Fransescas smukke blik, og det usædvanlige i den pludselige intense interesse i Søren, så vurderer han dog hurtigt at han måske bare er et potentiale til en brik i Fransescas oprør med sin mor og bunder i Fransescas kedsomhed i det søvnige hotel liv, der jo ikke rigtig har startet sæsonen endnu. Søren vender sig rundt i det han runder hushjørnet og Fransesca glider baglæns ud i vandet, hvor deres blik mødes igen. Det var som syv Søren, og bestemt ikke hverdags kost for Søren - Watch out, siger han til sig selv og smiler til Sofia i receptionen på vej op på værelset. Men han er ikke i tvivl om at Francesca pludselig semi flirtende interesse ikke er en interesse i ham, men et spil og en uigennemtænkt indskydelse fra Francesca i et ikke helt harmonisk liv for hende.

Senere på dagen hører Søren den fantastiske lyd fra en række 6 motor, og fra altanen ser han hotel fatter Romeo køre dem flotte Bmw z3 ud af garagen. Den er betagende flot, bekræfter Søren sig selv i og glæder sig endnu mere til at han forhåbentligt får sin egen inden længe. Søren går ned og beundrer bilen. Den lange potente front, som vidner om motorkraft, Bmw emblemet, som signalerer "drivers car" og tysk ingeniør kunst på højeste niveau. Søren falder i snak med Romeo. Romeo er typisk italiensk, og nok jævnaldrende med Søren. Rimelig

tyndhåret på toppen, uindfattede briller, lidt mave, først lidt reserveret, men det viser sig at Romeo også var helt solgt da han så en Bmw z3 i en James Bond film første gang. Romeo bløder lidt op. Romeo kender godt til den Bmw Søren skal købe og bekræfter ham i at det er et fint eksemplar. Igennem samtalen udvikler det sig fra høftlig svaren på Sørens spørgsmål, til en mere ægte interesse - der er simpelthen noget så sjældent som et match, kan Søren mærke. Der er sympati og de er på en god bølgelængde på en næsten indforstået måde. Romeo kører bilen i garage igen og de får en længere snak om drømmebiler og Romeo er selvfølgelig passioneret omkring de italienske superbiler, Ferrari og Lamborghini, og mens han fortæller anekdoter om disse bilmærker bemærker Søren at han får et andet og mere ubekymret udtryk over sig. Det fantastiske ved en hobby er jo, når man i sin begejstring glemmer tid og sted og hele sindet er optaget af det. Det er en gave. Søren kender det heldigvis selv, både omkring sin bil interesse, men nok endnu mere omkring musik. Både som lyttende, men også som udøvende, og i særdeleshed skabende, hvor det at ramme noget der virker i at få et stykke musik til at blive til et track, eller et nummer, en sang, om du vil, er en stor glæde for Søren. Lidt tid ved klaveret kan fokusere det meste af hans sind på kun det, ikke som en slags meditativ tilstand, men der hen ad. Og sådan lidt den tilstand kunne Søren se at Romeo kom i, af at snakke om sin bil, og ikke mindst de stolte italienske superbiler. Søren lytter naturligvis engageret med, men superbilsegmentet er ikke lige Sørens område, det er for prangende, pralende, og ikke mindst for uopnåeligt for Søren. Før og efter bilsnakken med Søren er der en snert alvorlighed over Romeo, bemærker Søren. Noget nager ham, men det kan nok heller ikke være en “dans på roser” at drive et hotel i en by som nok ligger ved en verdensberømt sø, men som også er lidt søvnig og lidt afviklet, og hvor ydersæsonerne må være ret stille.

De går hver til sit, men Romeo slutter af med at tilbyde Søren at tage med ud at se på z3`eren, når Søren skal kigge på, og sandsynligvis, for ikke at sige helst, skal købe bilen. Det letter Søren en hel del, nu da Søren har en rigtig god kemi med Romeo, og Romeo kender biltypen indgående, og også kender præcis den bil Søren skal købe. Og kan sproget, ikke mindst.

Sælgeren af den bil Søren skal købe fremrykker aftalen, og allerede næste aften kører Romeo Søren ud for at hente z3`eren. Det føles allerede helt naturligt at hænge ud med Romeo og alligevel helt mindblowing pludselig at køre rundt i Gravedona i en Bmw z3, for at hente sin egen z3. Søren kan mærke på kroppen at han er på “ny grund” og han er så spændt at han er på kanten af lidt hjertebanken og hjernen er ligesom ude af sin komfortzone. Her er der ingen køren på rutine. På Sørens job er der en del rutine, og det har han på ingen måde noget imod, han kan godt lide at han har prøvet det hele, eller det meste, flere gange før, og er sikker på at han kan klare enhver situation han kan blive udsat for, da han næsten med garanti har prøvet det før. Men nu er han ude af diverse komfortzoner og alt kan ske, og hovedet skal holdes koldt, og handelstaktikken skal huskes, og det foregår jo på engelsk. Heldigvis er både køber og sælger jo på udebane på engelsk, så de er lige meget på udebane.

Bilen er, til Sørens store lettelse, lige som Søren håbede på. Pæn og i orden, og helt original. Ingen spirende rust ved hverken vindues ramme, ved karosseri samlinger eller skærmkanter. Originale hjul, ikke sænket, ingen fræk udstødning - lige som Søren kan lide det. Og sælgeren er en ældre herre, der mere ligner

cruiser typen, end sådan som italienere er flest. Dvs vældige temperamentsfulde i trafikken. Rundt om Como søen er der fartbegrænsning det meste af tiden, men i den altid tætte trafik er det oftest sådan, at er der plads til at overhale, så skal der overhales som gjalt det livet. Oftest er det jo minimalt hvad der vindes og ved næste stoplys er vedkommende så kun kommet en bil længere frem. Men på det punkt virker sælgeren, Antonio, noget mere afdæmpet. Deraf afleder Søren at det er en sund bil han køber, der ikke er kørt helt ihjel. Der er god kemi og de laver den deal at Søren sender nummerpladerne retur ved ankomst til Danmark, vistnok ikke helt efter bogen, men Søren tænker at det nok skal gå. Romeo nikker også, og Søren fornemmer at antonio og Romeo ikke kender hinanden så godt at Søren kunne blive en smule narret omkring noget misforhold omkring bilen, så alt er godt. Tilbage til hotellet kører de i Bmw z3 kortege, Søren og hans nye ven Romeo, men til sidst tager Søren en afstikker op i bjergene for at få en ordentlig tur i bilen. Motoren snurrer silkeblødt og er omdrejningsvillig og lyder fabelagtig lidt oppe i registret. Der er vældig høje bjerge bag gravedona og Søren passerer imponerende udsigter over skovklædte bjerge og bilen må indimellem arbejde noget for at komme op af de smalle veje. Et ideelt sted at nyde en z3 r6`r konstaterer Søren, og er lettet over at han ikke skulle passere modkørende på de smalle veje. Indimellem er det så stejlt, at et fejltrin har potentiale til at blive fatalt.

Tilbage igen parkerer Søren tilfreds sit vidunder foran hotellet og går lidt på afstand og nyder lige synet en ekstra gang og smiler lidt over at høre at udstødningen køler ned med et par metalliske “bling” lyde. Bilen har bestået sin første hede test i bjergene.

Næste formiddag står Søren igen og nyder sit nyindkøbte vidunder, nu med motorhjelmen åben for at betragte motoren. Han tror næsten ikke sine egne øjne - sin helt egne række sekser. Der er noget ur-gammelt og uddøende over sådan en maskine. Den er ikke vulgær i klimavogteres øjne, sådan da, men i dag ville halv motorvolume og halvt så mange cylindre kunne yde det samme som denne maskine. Men det ganske charmeforladt og med en noget amputeret lydkulisse. Modsat denne motor.

Søren bemærker imens at der kommer en stor nyere mercedes rullende ind og holder ved hotellet. Der stiger 2 mænd ud. De er i sort tøj, måske start 30`erne, tilbagestrøget glinsende hår, og ikke specielt fitte. De kigger mod Søren på en måde han slet ikke bryder sig om. Idylen ved hotellet ændrer sig med et knips til en ubehagelig stemning. Søren smækker motorhjelmen i og tager plads bag rattet og selvom han egentligt ikke har planer om at skulle ud at køre, skal han lige høre motoren igen og drejer nøglen. De 2 fyre kommer ud fra receptionen igen, med sådan et “han slipper væk”, agtig blik, som Søren ikke fatter en brik af, og nu kommer Francesca løbende lige forbi dem og springer ind i Sørens bil og råber “KØR”. Søren kigger overrrasket på hende, og tøver et sekund, men ser at de 2 fyre går med raske skridt mod Søren og den ene tager sig til jakkelommen, ligesom det ses på film når man har et skydevåben. Søren får sat i bakgear og starter med et dæk hvin og herefter går det i fuld fart op ad den snoede og alt for smalle og stejle vej op bag hotellet mod hovedvejen. Vejbelægningen er ikke lige den bedste og Søren bliver mindet om at bilen er fra før esp og antispind så baghjulene danser over asfalten og kræver sin chauffør og justering af gassen for at det ikke ender med en udskridning og en smadret

bil. Sørens puls er helt oppe og ringe, men alligevel når han at ærgre sig over at give sin nye bil så hårdt gas med en kold motor, men han når også at tænke - shit et lækkert vræl fra motoren. Da de et øjeblik efter er ved landevejen som omkranser Comosøen, og går igennem byen råber Francesca “til venstre og fuld gas”.

Søren er helt i chok over hvad der pludselig foregår, men han fornemmer på Francesca at det her er alvorligt - de orienterer sig bagud og ser at forfølgerne ikke er i syne endnu og pludselig vil Francesca have Søren til at dreje fra op mod bjergene - “hurtigere” råber hun. Hendes engelske er rimeligt fint men med en tydelig italiensk accent. Hun er jo en lidt petite type, og Søren er helt overrasket over så kontant og lederagtig det viser sig hun ægte er, også i forhold til hendes unge alder. De kører ca 10 minutter af små snirklede veje hvor Søren kører som var han Pierce Brosnan i en film med skurke i hælene. Pludselig viser Fransesca dem ind på en lille gårdsplads ved nogle byhuse i en lille landsby og siger at der er de i sikkerhed. Søren slukker bilen og siger “hvad fanden foregår der”.

Det viser sig at Gravedona, og de øvrige byer ved Comosøen, er voldsomt plaget af mafiaen, der kræver beskyttelses penge. Hvis de ikke får pengene bliver Francescas familie truet og ulykkerne vælter ned over dem. Aftalen med mafia banditterne er, at der ligger en kuvert med penge i handskerummet på Romeos Bmw på et aftalt tidspunkt, og det er altså der banditterne afhenter pengene. Francesca fortæller, at hvor der før var en grad af menneskelighed over banditterne fra mafiaen der afhentede pengene - gentlemen er måske så meget sagt - men der hen ad, så er der på det seneste ligesom sket en forråelse, og der er intet gentlemen over dem der nu henter pengene - de er helt blanke og ondskabsfulde. Francesca spottede hurtigt at mafia banditter troede det var Romeos bil som Søren startede op, og de troede at Søren ville køre med pengene. Og på grund af deres voldsparathed er det at Francesca sprang til og reddede Søren fra ubehageligheder, og i et split sekund øjner en mulighed for at gøre - noget, et eller andet, for at løse op for den klemme der er på Fransescas familie.

Søren har mest lyst til at melde helt fra over denne situation, og så bare køre direkte til nærmeste politi og forklare situationen. Men trods de få dage Søren har haft på hotellet, har han også lyst til at hjælpe familien, hvis han kan. Og gøre en forskel. Fransesca siger at de på ingen måde kan kontakte det lokale politi, da de er bestukket af, og i ledtog med mafiaen. Men hun er ret sikker på at hvis de kan nå til Como, altså byen Como, hvor der ligger en større politistation, er der håb. Francesca har hørt at der er kommet en ny politimester i Como som er reel og vil hjælpe dem. Hun vurderer dog, at de i så fald er nødt til at have mafioserne i hælene, idet de når Como, for at kunne bevise noget. Det hulens ved Comosøen og de omkransede bjerge er jo at vejene rundt om søen er ret begrænsede, af både søen og bjergene - du har aldrig et væld af veje du kan vælge og kan ikke køre i den retning du vil. Desuden har mafiaen et ret godt netværk og store familier, og det i kombination med en ret unik bil, gør turen for dem til Como til en risikabel affære.

Søren er ved at finde ud af Fransesca. Hun er slet ikke så blank som først antaget, altså ud fra den måde hun virkede misfornøjet og på lidt på tværs i hotellets morgenmads restaurant. Her var hun en fornærmet og umulig

teenager, når Sofia var i nærheden. Det viser sig at der er en forventning til Fransesca om at hun skal overtage familiehotellet en dag, men det er hun ikke interesseret i. Men familien har stærke familietraditioner og det er næsten ikke muligt for Fransesca at gøre noget andet end det der forventes. Hun vil egentligt gerne til Milano og beskæftige sig med design og mode, men som det er nu, må hun hjælpe på hotellet. Selvom Gravedona er lidt udkants Comosøen, så kører hotellet faktisk fint rundt, men på grund af "beskyttelses pengene" til mafiaen, så kører det lige netop ikke helt rundt alligevel. Og når kryppen er tom "bides hestene". Søren mærker nu klart, at selvom Fransesca pludselig opdagede at Søren kunne blive deres redningsmand, og de har en ret god connection, så er det flirtende fra Fransesca i går nu helt væk. Det må have været kedsommelige drillerier, mest til ære for Sofia, som Fransesca var ude i. Og det er en lettelse for Søren, men det hjælper bestemt på den tilspidsede situation, og på Sørens velvilje, at Fransesca er virkelig smuk og står i sit livs form. Selv siddende i bilen har hun et slankt og stramt maveskind, ses det, da hun også i dag har en lidt kort overdel på. Ja det er faktisk umuligt at overse, retfærdiggører Søren sin iagtagelse med.

Dilemmaet er nu at holde forfølgernes interesse, men samtidig nå helt til Como, uden nogen kommer noget til.

Søren kigger rundt i gården, omkranset af de tudse gamle stenhuse. Hele denne mærkelige film-agtige situation han er havnet i, har ligesom vækket hans hjerne og bevidsthed. Som om han før var lidt i en automatiseret døs, så er han nu fuldt tilstede og oplever hvad hans øjne ser. Der er direkte connection. Han husker at det jo var sådan det var da han var barn og ung. Han var fuldt til stede dengang, og ikke lullet ind i automatiske handlinger, og som gjorde at han tog tingene helt ind, og var til stede, altid. Han husker en gammel nabo han havde, hun arbejdede altid, virkelig, og var ret alvorlig. Så blev hun dødelig syg, og vågnede ligesom op. Hun gik strøgtur og kikkede opmærksomt butiksvinduer og var til stede og levende i ansigtet på en måde Søren aldrig havde set hende før. Måske er dette også sådan en "se døden i øjnene" opvågnen Søren har. Fransesca siger at det altså godt kan blive farligt det her, fordi mafia fyrene er så dumme, og at det ikke lige er iq`n der trykker. Beløbet som mafiaen tror Søren og fransisco kører rundt med er en pæn sjat, men ikke noget man begår mord for. I hvert fald ikke normalt tænkende mennesker, siger Fransesca, tankefuldt.

Fransesca tager chancen og ringer til politiet i Como og forklarer dem situationen. De nægter at tro hvad de hører, og siger at de skal henvende sig

ved lokal politiet i Gravedona, men til sidst får Fransesca med et temperament, og i nogle italienske vendinger, som Søren nærmest bliver helt forskrækket og overrasket over - overbevist politiet om at de skal holde sig klar til de kommer til Como.

Søren tjekker olien på bilen og kølevæske standen, alt ser til Sørens store glæde rigtigt ud, ikke en selvfølge på en gammel bil, og helt nødvendigt at den slags er i orden med den tur de potentielt skal på. De slår kalechen op, potentielt bliver det ikke en hygge-søndags tur. De er klar til at køre mod Como. De kører stille og roligt ned mod landevejen igen og kører sydpå mod Como, en tur på en times tid. Stemningen er ret spændt og hverken Francesca eller Søren føler trang til

den store konversation. Men ingenting sker, de følger trafikken og nærmer sig nu Dongo, hvorefter der kommer et par længere tunler. Og lige inden den lange tunnel nummer 2 holder mafia Mercedesen på vagt, og lige idet mafia banditterne ser Bmw`n kører de ud og afspærer vejen. Søren er resolut og tænker at det jo ikke lige er planen. Planen er ikke at de skal "røves", men at de skal have banditter i hælene, så de kan tages på fersk gerning af politiet i Como. Så Søren må igen udøve vold på sin stakkels nyindkøbte aldrene z3, så han får vendt bilen med en håndbremsevending med hvinene dæk og blokerede baghjul som han får glidende perfekt over i en heftig driftende start med hjul spind, og de kører nu væk fra Como i stedet for, i et motor vræl. Fransesca hyler op som var hun i en forlystelse i Tivoli, lige der inden rutchebanen kører ud over højdepunktet og drøner vægtløs ned af. Rusketuren de fik ved bil manøvren var også lidt af samme oplevelse. Hendes hår flyver rundt, mens hun smides rundt i sædet under manøvren, men i løbet af et øjeblik er frisuren igen af typen "kraftigt blæst bagud", idet de heftigt accelererer.

"Hvad gør vi nu", råber Francesca skingert. Det er jo det berømte gode spørgsmål. Planen om at få dem i hælene er i den grad lykkes. Havde der været anhængertræk på z3`eren havde banditterne vist nærmest været koplet på anhængerkrogen nu. De kører tæt! Og trafikken er tæt, også den modkørende, og banditter kan ikke komme foran nu, og hvis Søren og fransesca ikke skal holde for rødt lys, eller på anden vis standse i mere end få sekunder, så klarer de den. Ind til videre. Men kommer de til at holde i kø er de "trapt". Og det vil de jo uundgåeligt gøre. "Skal vi i stedet for standse op, og forklare at det er en misforståelse, og at pengene er i Romeos bil, og måske slippe med en "lussing og en mavepumper", i bedste fald - eller hvad katten idioterne kan finde på??" Søren og fransesca diskuterer det højlydt, Søren med hænderne på rattet, og Fransesca gestikulerende heftigt med arme og hoved. De kommer dog frem til at blive ved planen. De kommer også frem til at de ikke kan have fjolserne i hælene hele vejen til Como. Nu er der lige pludselig 90 km til målet i Como, da de jo skal den anden vej rundt om søen - med uret. Pludselig kommer de til et rødt lys, nu tilbage i gravedona. De kommer ind som nummer 4 i køen af biler der holder for rødt. De holder nu næsten stille, som de kører ind i trafiklys køen, og nu begynder lyset at skifte til grønt, og de modkørende forbereder sig på at slippe bremsen, og idet tager Søren en hurtig og vanvittig beslutning. Han smækker bilen i 1. gear, og så jokker han speederen helt i bund, og filer lidt rigeligt på koblingen så han kommer op i de motoromdrejninger der hiver alle heste og moment frem fra motoren, og opnår den ønskede heftige acceleration og når lige nøjagtigt at overhale de 3 biler i kø, netop inden de modkørende når at ramme speederen, for at sætte igang. Selvom det foregår i et split sekund er der en italiener på fortorvet som råber og gestikulerer vredt over den vilde kørsel. I de smalle gader er det da heller ikke gået lydløst for sig, med lige dele hvinene dæk og et 6 cylindret motor vræl. Søren når i et millisekund at høre ederne i det de suser forbi, og har da mest lydt til at undskylde hans kørsel, men hænderne er fast knuet om rattet, og han har en slags styr på det. Og fordi at trafikken har holdt for rødt er der nu et godt stykke fri bane fremad og Søren kører som gjaldt det livet - potentielt set er det heller ikke helt forkert, nødvendigvis, da fransesca jo beskriver forfølgerne som fuldkommen blæst for sund fornuft og menneskelighed. Mercedesen nåede ikke med på Sørens dristige manøvre, og de er nu så langt foran at de ikke kan se Mercedesen. "Vi kører til min mosters hotel i Lecco", udbryder Fransesca. Og der lægger vi en plan. Den er Søren med på.

Snart er de i Sorico, inden turen går syd på igen, den længere vej rundt om como søen, så de kører ned øst om søen. Sørens kørefilosofi er fuld fart på så længe der ikke er forankørende. I byerne mere afpasset, men også for stærkt, men ikke så han får nogen, eller dem selv slået ihjel. Søren har i årtier kørt sparekørsel, fordi som familie er man simpelthen nødt til at spare de steder der kan spares, herunder brændstofudgifter. Men også fordi han er et besindigt og ordentligt og lovlydigt væsen. Men indimellem, måske en gang hver 2 måned, farer der en djævel i ham, og på en velkendt og rolig strækning hjemme i Danmark, så skyder han bilen helt af i højst 5 minutter, selvfølgelig indenfor kørekortgrænsen, sådan da, og uden fare for nogens liv og lemmer, og nyder at udnytte sin bils potentiale, og mærke sig selv lidt i live, og mærke at blive fortrolig med sit køretøjs væsen og formåen. Måske er det derfor at det forekommer Søren let og naturligt at køre effektivt, hurtigt, og i fuld kontrol. Med både talent og erfaring, og forudseenhed med nedgearinger de rigtige steder, for effektiv kørsel, og heraf følgende fabelagtige lydkulisse. Snart vil det være en saga blot at kunne håndtere en gammeldags suge motor uden turbo og uden automatgear, tænker Søren. Evner, der bliver ligegyldige. En motor som Sørens 6 cylindrede række motor med relativ lav motorvolume er reelt ret svag i de lave omdrejninger, men når den kommer op hvor de fleste ville have skiftet gear for længst, der leverer den sit maksimum. I et relativ kort frekvensområde af motorens omdrejningsområde, helt oppe omkring det røde felt på omdrejningstælleren. Søren har altid været så bil interesseret, og billyd`s interesseret at det falder ham helt naturligt at fornemme, mærke og høre hvordan bilen skal køres. Trods den heftige kørsel, der optager langt det meste af Sørens opmærksomhed, så når han at falde for den ene by efter den anden, som de passerer. Her er italienske charme alle vegne. Det er indlysende at Søren og Mette så ofte har været på ferie i Norditalien, da charmen med de gamle snoede gader, der i øvrigt indlysende er anlagt inden nogen nogensinde havde forestillet sig bil trafik af betydning, er uimodståeligt. Ligeså de storslåede bjerge at kigge på og vandre i, og den smukke sø, hvor blikket jo virkelig kan vandre ud og nyde synet over vandet og bjergene igen på den anden side.

De når til Lecco uden at blive indhentet. Bmw`n er adræt og velkørende, og Sørens chauffør skills er bedre end han selv troede - det falder ham naturligt at køre som “død og helvede”. De er ikke i tvivl om at mafia folkene nok skal finde dem før eller siden, men de behøver lige lidt tid.

Hotel Bella ligger lidt tilbage i byen, på bjergsiden af landevejen, men i gå afstand til bymidten. Det har en helt kaotisk parkeringsplads foran, hvor det nærmest er tetris at placere og hente sin bil - man skal ikke være bange for buler her, konstaterer Søren. Fransesca siger straks, “det går ikke, vi bliver potentielt spærret inde - jeg kender hotellets back-up plads, som tages i brug i højsæsonen”. Den er på en grund tæt ved hotellet, omgivet af typiske Como sø familiehuse. Hotellet er charmerende, også mere charmerende end Fransescas og hendes forældres. Det bærer ikke præg af sådan lidt udkants Como sø her. Bag ved den beskrevne kaotiske parkeringsområde er der cafeområde hvor folk nyder forfriskninger og kaffe under markisen, og til højre her for er der en stor schwimmingpool, og til venstre for den går man ind på hotellet, som nok er 4 etager. Det er nok 3 gange så stort som hotel Lauro. Det ligger nærmest på en stor grund i et villakvarter. I receptionen er en yngre gut som har en påfaldende lighed med “Holger” i børnebøgerne “find Holger”, tænker Søren. Mon de kender

dem i Italien? Han er lige ved at afslutte samtalen med nogle turister, og det foregår på engelsk. “Holger” læsper en del, når han snakker engelsk. Ret forstyrrende, når Søren at tænke, men han virker så seriøs omkring sit arbejde, så man nok bærer over med det, og det måske nærmest kan blive en charme. Gutten kender Fransesca godt, der krammes og Fransesca spørger hvor Bella er. Moster Bella har simpelthen lagt navn til hotellet, regner Søren ud. Bella kommer frem fra et kontor og er en meget velholdt kvinde sidst i 50’erne. Søren husker at have hørt at italienerne har en rimelig høj levealder. Mon det hænger sammen med deres forfængelighed, tænker Søren. Mange italienske kvinder ser slanke ud, og det skulle jo ifølge statistikkerne hjælpe på helbredstilstanden. Bella står kniv skarpt og har en flot make-up. Hun er make-up typen med læbestift, og i høje hæle. Søren kommer til at tænke på en af sine kolleger, som også er dygtig til make-up. Han havde egenligt ikke tænkt på det før en dag hvor kollegaen havde fri fra job, og bare lige skulle forbi og hente noget - uden make-up på. Og Søren kunne nærmest ikke kende hende - han var sådan helt “er det dig Betina”. Det var ikke faldet i så god jord at “joke” om det. Nå, men Bella er den meget hjertelige type, så Fransesca fik det bedste kram fra sin moster, meget hjerteligt, og Søren fik et godt håndtryk og følte sig rigtig velkommen, selvom Bella jo lige var lidt forvirret om hvem ialverden Søren fra Danmark er. Fransesca fik alvoren på igen og vi fik lukket døren og fik hele historien fortalt. Fransesca fortalte inden, at Bella er enke og at hendes mand var lidt ældre, og velhavende, og altså opkaldte hotellet efter sin udkårne, erfarede Søren så. Mafiaen og beskyttelses penge er åbenbart ikke lige noget man snakker højt om, men det viser sig at Bella også er plaget af det, og synes det er hamrende irriterende og urimeligt, men faktisk har vendet sig til at det bare er sådan det er. Heldigvis går Bellas hotel så godt, så det ikke har været et økonomisk problem endnu, men Bella har også en lidt nervøs mine over at der er sket et skifte, da mafiaen er blevet anderledes og mere rå. Bella har også hørt om at politiet i Como er ledet af en ny politimester som ikke kan udstå mafiaen og vil bekæmpe den. En nærmest umulig opgave mener hun, da mafiaen er vævet ind i det hele. Bella er sådan en type som kan fylde rummet med nærværd. Hun mestrer nuet. Det er lige før Søren glemmer alvoren, da Bella har så meget personlighed og nærværd, at man glemmer tid og sted. Søren kommer til at tænke på en af sine gode venner der også kan det der - han opsluges af her og nu, og glemmer tid og sted, og lever 100% i øjeblikket. Det har altid betaget Søren, da Søren er eminent til at planlægge ud i tiden og være forudseende og forberedende og forbandet praktisk. Der mangler han selv liv og spontanitet, og glæde og umiddelbarhed i nuet. Søren har jo i den grad gået ud over sine planlagte vaner med denne Bmw z3 tur, og udfordret sig selv på det punkt. Altså med at følge lysten, og være mindre praktisk og planlæggende. Men at købe en ældre bil er somregel aldrig fornuftig, og lige nu er Søren måske ikke så begejstret over den situation det har bragt ham i. Alternativt ville han jo have været på sit trygge arbejde i Danmark nu, med alt den fornuft og planlagt forudsigelighed man kan ønske sig. Men nu er han jo sprunget ud i det, og dagen i dag er unægtelig blevet en hel del anderledes end Sørens normale hverdage, og hvad han forventede af denne bil købs Italiens tur. Men han har lyst til at gøre en forskel, særligt nu hvor han også har lært sympatiske Bella at kende. Og retfærdighedvist skal det jo siges at Sørens tur jo egentligt gik meget godt - indtil der rullede en Mercedes ind ved hotel Lauro og smadrede den gode stemning. Bella sikrer sig at Søren holder på “højsæsons back-up parkeringspladsen” som ligger ned af en anden og

ubetydelig villavej, men med kort afstand til hotellet via en lille sti. Hun er helt cool lige nu, men har jo nok også en forventning om hvad der potentielt vil ske.

De får forfriskning bragt ind fra hotel baren og snakker filosoferende om det faktum, at visse mennesker har det ondskabsfulde liggende lige under overfladen, jvf mafiaen. Man har set ledere i flere lande gennem tiden, der får vækket ondskaben i folket, som ligesom kan ligge i en slags dvale, ikke så hulens langt under overfladen. Det skal bare tales til og gøres legalt. For bare et årti siden troede Søren at verden bevægede sig stadig fremad mod bedre tider, bedre miljø, bedre forhold for alle mennesker og stadig mere fred og sameksistens, men det har vist sig at verden tager en anden drejning. Og åbenbart også for mafiaen ved Como søen. Ting bliver vendt på hovedet, og ting der før var utænkelige er pludselig hverdag, fx ledere der lyver. Søren ser mennesket som ret primitivt og evolutionsmæssigt i sin vugge, og tænker at ønskede mutationer for en optimeret version af mennesker, kunne være at ophæve menneskers ønske om magt, og optimere fysikken, så sygdomme elimineres, og når man var igang; kunne menneskets behov for religion også slettes. Det kunne være første opgradering i en opdatering af menneskets dna og sindets måde at fungere på, filosoferer Søren om, over for Fransesca og Bella … som pludselig er blevet tavse og kigger på Søren med et overrasket blik. Søren har jo det der venlige sind og nydelige fremtræden, så hans holdninger om menneskets uhensigtsmæssige sider, kom åbenbart bag på dem. Men de giver Søren ret i det meste, men deres religion er de nu glade for, katolisismen. Søren er inderlig ateist og kan slet ikke forstå det religiøse behov, men han respekterer menneskers forskelligheder og selvfølgelig også folks religion, særligt når de er fredelige, og selvfølgelig respekterer ateister, og i øvrigt andres lige så mærkelige religioner, ifølge Søren. Samtalen drejer sig ind på mere familiære emner mellem de 2`s familier, og Bella spørger om Fransesca er kommet videre i sin ambition om Milano og tøjdesign, men kan jo se på blikket at det er et ømtåleligt og uopfyldt emne. Søren bryder ind og minder om den anspændte situation og at de jo må ligge en plan. Bedst som de 3 sidder og kigger på hinanden med tænksomme miner, bankes der let på døren nærmest samtidig med at den åbnes som et lyn, og “Holger” stikker hovedet ind. Han ser ret anspændt ud. “Der er kørt en Sort Mercedes ind på parkeringspladsen” og det har fået den hyggelige italienske hotel stemning til at ændre sig fuldstændig. Mafiaen kender vist mere til familieforholdene end man skulle tro, de havde nok forventet at have fået lidt mere tid, og Søren og Fransesca flyver op, og spurter ud og gennem caféen og rundt om scwimmingpoolen. Hotelgæsterne, der er i ferie-mode, kigger lige en ekstra gang, og endnu en ekstra gang da de to mafia typer et øjeblik efter også kommer løbende efter dem. Søren og Fransesca flyver ind i bilen, men af gammel vane har Søren ikke bilnøglerne fremme. Hjemmefra er han jo vandt til bare at hoppe ind i sin bil og begynde at køre. Der skal man jo ikke finde sin nøgle frem. Så nu, siddende i sin trange roadster skal Søren få nøglen fumlet op af sin bukselomme, og i det samme er forfølgerne næsten ved bilen. De råber “giv os vores penge, NU”, og i det samme får Søren fumlet færdig og får nøglen i og drejet den og er nærmest allerede igang med hjulkrads i gruset inden startmoteren har snurret færdig, og banditten har hånden på bilen i løb, mens han får grus og småsten sprøjtet op på sig. Det lyder ikke som om det er noget han synes om, trods det at det er på italiensk, er ingen i tvivl om at han skælder ud. Åbningen i muren til ekstraparkeringen er ikke for bred, men mirakuløst får Søren bilen lirket igennem i fuld fart, og ude på asfalten har bilen

svært ved at få bid på de grusfyldte dæk, men med et hvin er der efter få sekunder bid igen, og acceleration tager behørigt til. “Shit det var tæt på”, råber Fransesca. Banditterne må være løbet tilbage til Mercedesen, de er ikke at se endnu, men det kan ikke vare længe, trods den tetris agtige håbløse parkering ved hotellet, hvor de jo holder. I lyn tempo er de ved byskiltet ved Lecco, nu på vej ud af byen og væk fra søen, for at komme til Como, og Fransesca skal lige til at ringe til politiet i Como om at være parat, da en betjent i en Fiat Panda politibil vinker dem energisk ind ved Lecco byskitet. Søren tøver, og sætter farten ned, Fransesca kigger betjenten i øjnene og er ikke i tvivl “han er ikke på vores hold”, råber hun, og Søren giver igen fuld gas. Betjenten råber og skriger og gør fakter, men prøver ikke at forfølge dem, det ved han nok godt er vel optimistisk. En Fiat panda er nok charmerende, og kan muligvis stoppe en tyv på cykel, men biljagt er ikke lige dens gebet. Francesca får via mobilen kontakt med Como politiet, men nu er det en anden mand hun snakker med end ham fra før. Ham hun nu snakker med er helt væk, han forstår ingenting. Fransesca kigger på Søren med et helt håbløst blik, og signalerer at hun er ved at smadre mobiltelefonen ned i instrumentbordet på Sørens kære bil, i bare artigskab. Nogen type mennesker er bare som om de kommer fra en anden planet, og kommunikationen er bare helt hen i vejret. Det er ren “Tournesol” og vedkommen kan hverken høre eller forstå noget som helst og er lige ved at lægge røret på, da “Alonso” endelig kommer til telefonen. Den nye sherif ved Comosøen. Fransesca ser helt rødkindet ud, og hun råber “tak, fordi du kom til røret. Vi er på vej, hold jer klar om 20 minutter”. “Det er forstået, svarer Alonso”. Søren kigger bagud. Han har kørt for effektivt, han er faktisk den perfekte flugt konge. Snart bliver han nok kimet ned af diverse forbryder bander der søger den perfekte flugt chauffør i Søren. “Vi er nødt til at sætte farten ned”, siger Søren. “Hvad nu hvis vores plan går i vasken og vi ikke får buret mafiaen inde, så er jeg på flugt for alvor og kan ikke vende hjem”, udbryder Fransesca, eftertænksomt. Søren er nu lidt under fartgrænsen og holder skarpt udkik bagud, og netop der kommer Mercedesen bragende rundt i svinget, og Søren får givet fuld gas igen. Nu skal banditterne jo ikke fatte mistanke til planen om at de skal holdes til og snuppes på fersk gerning. Politiet i Como by ligger i en sidegade til Duomo de Como, som er byens store og flotte katedral. Og heldigvis for det, for der er altså ikke tid til at fedte med gps, som den gamle bmw i øvrigt heller ikke har, og den flotte kuppel på katedralen kan ses på afstand, så der er et pejlemærke at køre efter. Søren kender slet ikke Como. Med den fart de kører med nærmer de sig hurtigt Como byskiltet. Mercedesen hænger godt på, den har en kraftigere motor, men er jo en stor og tung sedan. Den lille bmw z3 roadster er ikke den knivskarpeste køremaskine, den er nok mere skabt til hygge cruise, ja lige netop her, om Comosøen, men med den rette chauffør kan den sagtens køre effektivt, så Mercedesen har haft lidt afstand til dem, men det bliver en umulighed i Como by. Byen er lidt større end de andre byer ved Comosøen og ligger ved søens bred og omkranset af skovklædte bjerge. Nu bliver der rødt lys og byen er nu med tæt bebyggelse med butikker, boliger, kontorer og trafikken er tæt og der er ikke plads til snedige trafikale manøvrer, men der er en lille sidevej, som dog er ensrettet. Her, ud på eftermiddagen er der en masse liv i gaderne, folk skal købe ind, og hjem fra job, og turister der skal finde vej, og heldigvis er der ikke nogen biler på den ensrettede gade, hvor Søren jo altså kører mod færdselsretningen. Mercedesen følger selvfølgelig efter, men så længe hjulene ruller er planen stadig igang. Alonso ringer med nye instrukser. Det er med alt for stor risiko at køre ind i bymidten - han angiver et værksted hvor Alonso og flere betjente

holder sig klar. Fransesca forklarer hvor de er og Alonso kan høre på beskrivelsen at de vil være fremme om få minutter. Straks efter bakker der en varebil ud og blokerer trafikken. Mercedesen er nu helt oppe ved dem, og den ene af banditter springer ud. Søren tænker at nu skal det sku` ikke faile så tæt ved målet, eller hvad de håber på bliver målet, så han drejer resolut op på fortorvet og dytter heftigt, så 3-4 personer springer til side, mens en metallisk lyd afslører for Søren at udstødningen rammer på fortorvet. Søren ser at banditten er på vej tilbage i deres bil, og straks efter er Bmw`n tilbage på kørebanen og de får et lille forspring inden den blokerende varebil er væk og Mercedesen har fri bane igen. “Det er der”, råber Fransesca, med Alonso i røret, og han råber i røret at de skal køre om på siden af bygningen og lade banditter fange dem. Mercedesen er lynhurtigt fremme, og banditterne er lynhurtigt ude af bilen. Søren og Fransesca kunne godt have nået at slippe ud af bilen og tage flugten til fods, men bliver siddende. Den ene mafioso løber hen og tager kvælertag på Søren og den anden løber hen og roder i handskerummet og er så febrilsk at han nærmest er ved at vælte ned i bilen oven i Fransesca. Og netop der … Det er så timet. Der kommer Alonso og et par betjente ud af værkstedet, og den ene betjent filmer det hele med sin mobil telefon. En anden betjent kører op bag Mercedesen, som holder og spærrer for Bmw`n, men nu er de selv spærret inde. Banditter indser at de er afsløret og anholdt, og de får straks håndjern på. Søren har aldrig været den korporlige type, i skoletiden når hans kammerater var i slåssehumør og baksede rundt med hinanden, var Søren aldrig med i det, han har altid været totalt pacifistisk, så det var ret overvældende at få et solidt greb om halsen af en bøf af en mafioso, som tilmed lugtede af rigelig parfume der ikke helt kunne dække hans svedlugt. Selvom Søren og Fransesca jo nærmest ikke kender hinanden endnu, har det jo været en temmelig vild og mærkelig dag, så da de indså at planen var lykkedes og betjentene har styr på banditterne, og det hele dermed er overstået, gav de hinanden et godt langt kram.

Herefter skulle de med på stationen og afgive forklaring. Først Søren, og det var jo overskueligt, Søren fortalte fra start til slut detaljeret om dagens hændelser. Og dernæst Fransesca, som nødvendigvis ville være mere omfattende, så Søren gik ud i Comos gader. Forbi Duomi du Como katedralen med dens nærmest turkise tag, en imponerende bygning, og videre ned langs sø promenaden. Nu er solen gået ned bag bjergene, men det er ikke mørkt endnu, selvom solens stråler ikke når Como by`s gader og torve, så når de stadig bjergene på den østlige side af søen og byen. Og det er der at Como sø området for alvor vågner, her i sommerperioden. Klimaet er lunt og godt og folk kommer ud og spiser udendørs på restauranterne. Søren har en forventning om at Francesca kører med tilbage til gravedona, men da han kommer tilbage til politistationen er Romeo og Sofia selvfølgelig kommet og afventer at Fransesca kommer ud fra “forhøret”. De er begge taknemmelige over Søren og Fransescas bedrift i dag, og oprørte over at Fransesca tog den fuldstændig vilde chance og risiko som det har været. De er ikke 100% lettede og frie i det, da mafiaen er så forgrenet i samfundet, men de er fortrøstningsfulde. De tilbyder Søren ophold lige så længe han vil på hotel lauro, men han holder sig til planen og tager hjemad om nogle dage.

Næste morgen vågner Søren på hotel Lauro, i den fine udsigts suite. Han vågner med et sæt ved at Bmw`n skrider vel rigeligt ud i et sving lige efter Perledo, i deres hæsblæsende tur mod Lecco. Hvad faen var det der gjorde det - grus på

asfalten. Søren er lidt i tvivl om han redder udskridningen, drømmen kører ligesom i ring lige i den sekvens, da Søren kommer ud af drømmeverdenen og i vågen tilstand. Dagen i går skal da vist lige bundfælde sig, tænker Søren. Ja han har faktisk aldrig været ude for noget lignende, men det er en stor tilfredsstillelse at have medvirket til at gøre så stor en forskel for nogen. Solen har allerede magt udenfor. Søren har helt usædvanligt sovet længe - det er ellers ikke lige det han er 100 meter mester i. “Så har jeg da i det mindste ikke fået post traumatisk stress syndrom af i går”, mumler Søren, men fortsætter inden i sig selv, da han lige følte sig gammel, ved at snakke til sig selv. Altså, eftersom han har sovet trygt og godt, og længe.

Søren passerer receptionen på vej til morgenmaden, og Sofia er på sin plads og rejser sig og siger “godmorgen Søren, og endnu engang tak”, og laver sådan nogle taknemmelige bedende hænder nogle sekunder, mens Søren standser op og siger “godmorgen, og selv tak. Interessant dag i går”, med et smil.

Lidt henne i morgenmaden kommer Fransesca hen og sætter sig ved Sørens bord. Hun er ligesom forandret. På et døgn. Hvor hun før ligesom havde lidt trodsig teenager over sig, så hviler der nu en anden ro og modenhed. I dag har hun en skjorte på, kortærmet, men heldækkende ellers. Modsat i går hvor hun havde en nærmest lidt for kort t-shirt på. Ikke at hun ikke kunne bære den og har krop til den, det må man i den grad konstatere at hun har, men Søren var ikke i tvivl om at den i arbejdsmedfør var en provokation mod Romeo og Sofia. Er oprøret mon forbi? “Sikke en dag i går”, starter Fransesca, og de får talt det hele igennem, og selvom det var temmelig alvorligt og føltes potentielt livstruende til tider, så taler de også muntert om nogle af episoderne. Fransesca fortæller at da de i aftes kørte tilbage til Gravedona, havde Fransesca, Sofia og Romeo snakket fremtid. Og selvom Fransesca jo pga sin alder dybest set kan gøre hvad hun vil, men jo slet ikke var i tvivl om at hendes fremtid lå i at overtage hotellet en dag, så var hun blevet “sat fri”. Sofia og Romeo havde tænkt over det, og episoden i går havde rusket op i dem, og de synes at Fransesca skal følge sine drømme. Så allerede nu ved Fransesca at hun efter sommer sæsonen er slut på hotellet, vil søge mod Milano og prøve at skabe sig en fremtid i modebranchen. Hun er slet ikke i tvivl om at det vil lykkes for hende - hun ved præcist hvorledes det skal gribes an. Det er Søren vildt glad for at høre, og hun får et godt “far/datter agtigt” kram da Søren bryder op fra morgenmaden.

Det bliver en stegende hed dag kan Søren fornemme, og på vej på værelset beundrer han sin nye bil igen. Den er stadig så fin som i går morges, og stadig uden en skramme. Ikke engang mere beskidt. Dog kan man se på dækkene at de har kørt i grus, det må være fra da Søren lettede fra hotel Bella, med sten og skidt blæsende bagud. Søren står og ser det for sig i et tankefuldt øjeblik.

På vej op af trappen når han lige at se en Bmw z4 rulle ind foran hotellet. Sku` også en flot bil, tænker Søren.

Søren går lidt senere en formiddags runde i gravedona. Alt ånder fred og ro. Ikke engang de unge på deres evindelige fræsende og larmende “gearmaskiner” er på gaden endnu, men det er trods alt også en almindelig hverdag i maj. Søren har jo den heftige dag i går hængende i hovedet og gen-tænker og oplever mange af sekvenserne igen. Men han er ligesom også mere nærværende og til

stede i sin hjerne i dag. Hvor en af Sørens gode kammerater som nævnt altid har haft en fabelagtig evne til at være i nuet og udelukke alt andet 100%, og nærmest sætte tiden helt i stå, med sit nærvær, så er Søren altid ved at forberede næste skridt. Altid så forbandet pligtopfyldende og fremad tænkende. Og det har bestemt nogle fordele, jobmæssigt og økonomisk. Men Søren øver sig stadig i at være mere til stede i nuet og tage det ind. I dag er en af hans bedre dage, som han står her ved bredden af Comosøen i Gravedona og spejder ud over søen og iagttager den lidt urolige vandoverflade, og mærker en lille "brise" fra søen, og kigger videre ud til den modsatte bred, startende med klipper ned til vandet og videre op med bevoksning og træer op af bjerget, op til hvor himlen er blå. Han øver sig i "nuets kunst", og bliver aldrig et naturtalent til det, men øver. Han ser varebilen der kommer med varer til supermarkedet bag ham, chaufføren selvfølgelig med en smøg i munden og bilen læsset med rigelig overlæs, ses det. Klassisk italiensk. Den er ved at kollapse af overvægt. Et par lokale pensionister der, selvfølgelig nydeligt klædt, går morgen tur langs stien ved søen. Søren formår i dag at se det hele, og være tilstede, og geare ned.

Tilbage ved hotellet er en mand ved at tage en taske ud af den Bmw z4 Søren så tidligere ankomme tilhotellet. Bilen er champagne metal og det er efterfølgeren til Sørens z3. Også en bil Søren havde overvejet, måske en tand lækrere end z3`eren faktisk, men jo ikke den "oprindelige drøm", som er nødt til at indfries. Søren lægger mærke til hvor sirligt vedkommendes frisure er sat end da bag fra også. En ting Søren altid har været lige dele imponeret over, altså, at man kan være så forfængelig at man, sandsynligvis via dobbeltspejl, kan sætte sit hår så fejlfrit, til dem der måtte se en bag fra. Og lige dele komisk omkring det, altså, at vedkommende ofrer tid og kræfter, på en så perfekt bagside - Søren kan da godt lide orden i tingene, men ligefrem perfektionistisk i den henseende gider han ikke. Manden er tysker og viser sig at hedde Helmuth. De er naturligvis nødt til at snakke biler, som de holder der, ved siden af hinanden. Søren kommer straks til at tænke på Philip Mortimer, fra tegneserien om "Blake og Mortimer", da han ser Helmuth. En blanding mellem ham, og så Ernst Hemmingway, i en fit udgave. Gråt kraftigt hår, som omtalt sat i en sirlig og velklippet filmhelt agtig frisure, og ligeså velplejet og friseret gråt fuldskæg. Velklædt og forbavsende fit, af en på nok 60 år. Dufter dyrt. Sørens natur er som bekendt at sludre lidt, og så bryde af. Men når nu Søren har tiden, og i dag evner at tage verden ind, og når der nu rent faktisk er en Ernst Hemmingway type, som krydser Sørens vej, og som virker som en flinkt fyr, så kunne det jo være at Søren skulle ligge lidt kræfter i at konversere lidt med denne gut, som endda virker nærværende og interesseret, og måske selv få en "energi tilbage" af at ofte lidt tid, energi og opmærksomhed i et fremmed menneske. De får snakket om deres biler, og Søren forstår at, hvor Søren har en dybere interesse for bil og motor, og hvad der er originalt, så er Helmuth mere interesseret i designet og den potente lange motorhjelm og solide, tyske udstråling. Han ved ikke noget om motorlyd, den skal bare se godt ud, og udstråle det rigtige. Helmuth foreslår at de da lige kan tage en øl, nu hvor det er sidst på formiddagen. De er rigtig godt på bølgelængde og får snakket om mange ting, om Italien, og om Comosøen, om arbejde, om musik, og meget andet. Og der er mange lighedstræk og en god kemi, og Søren mærker en begejstring i at når han nu endelig har ofret lidt energi på at lære en totalt fremmed at kende, at den energi ingenlunde er spildt, for det har været hyggeligt og givende. Måske lidt sent, at være i 50`erne, inden Søren gør denne erfaring, om mødet med fremmede mennesker. De bryder op og Helmuth siger

at det har været hyggeligt, med sådan en arm op på Sørens skuldre et øjeblik, sådan helt kammeratligt. Søren gør aldrig selv sådan ved nogen, han har det ikke i sig, men det virker jo godt og anerkendende. Søren har dresseret sine kammerater hjemme til at de ikke krammer. Det kan Søren kun gøre naturligt ved sin Mette og sine egne unger - det bliver alt for kejtet for Søren at gøre med andre. Men nuvel, det har været ægte hyggeligt, og Søren tænker at det kan da godt kan være at vennekredsen skal udvides for første gang i et par årtier. Søren har lange vennerelationer, helt tilbage fra 1. klasse, ved de længste relationer, og nyder den fortrolighed og indforståethed som det giver. Men nye venskabs relationer er ikke lige Sørens spidskompetence at få skabt, nok også fordi behovet ikke er presserende. Men her er der måske en mulighed. Helmuth er også alene afsted og de aftaler tilmed at de jo kan spise aftensmad sammen senere.

Senere frister poolen og Søren konstaterer at han har den for sig selv og skynder sig at smutte derned og får svømmet adskillige baner frem og tilbage og påskynder at formen er til det, og nyder velværen det giver at være rimelig brugt efterfølgende. En blanding af tilfredshed ved en velfungerende krop og endorfiner, det er et af Sørens bedste drugs. Og vejret er fantastisk og udsigten op på bjergene bag hotellet er fabelagtig. Han ser et slags tårn godt oppe på bjerget og får lyst til at vandre der op og udforske det. Det er dog typisk Søren at ville videre til det næste. At være på vej. Og han minder sig om at det er okey at nyde nuet og chille. Det er bilafhentnings turen her nærmest også blevet en træning i. Det bliver som nævnt aldrig Sørens mester disciplin, men han øver sig i de glimt der opstår.

Hans nye ven Helmuth dukker pludselig op, bedst som Søren sidder i solen og tørrer og de snakker videre om biler, verdenssituationen, osv. og Søren oplever en indlevende interesse og intensitet som er usædvanlig. Og udover at Helmuth er en god samtale partner, er han også karismatisk med det der næsten filmstjerne look. Nuvel, han har måske stået lige vel meget ved spejlet og beundret sig selv, tænker Søren også, men det skal ikke komme an på det. Efter en halv times snak tænker Søren det er tid til at bryde op, de skal jo også have noget at snakke om ved den aftalte middag, og Helmuth afslutter ved at lægge hånden sådan lidt kontant på Sørens lår. Det giver et sæt i Søren og han rejser sig med et sæt. Søren er egentligt vandt til fra en kammerat at blive taget på benet, næsten ved knæet, og mens han har lange bukser på. Altså sådan, hvis de er ude at køre og hans kammerat pludselig udbryder et eller anden opklarende, så kan han godt lige, også på sådan en kontant måde, tage et fast greb nede omkring knæet. Søren kunne aldrig selv finde på at gøre ej heller dette, men det er han vandt til at kammeraten gør og det får da også altid vækket Søren op og et smil på læben. Først i dag finder Søren ud af at der er forskel hvor på låret, altså hvor langt fra knæet han bryder sig om at nogen lægger sin hånd, og midt på låret gjorde åbenbart en forskel. Søren udbryder “hey hey”, og Helmuth siger, “hey, hva så, jeg troede at”. “At hvad … oh no”, siger Søren, da han pludselig ligger 2 og 2 sammen. Det er vist ikke et venskabelig relation Helmuth søger, men … noget andet end det. Det bliver ret akavet, og Søren står stadig op, stadig i sine badebukser, og sin velholdte skikkelse, og vinterberg hår. Og i de 5 sekunders tavshed bipper Helmuths mobil, og han ser på den og siger at han er nødt til at aflyse i aften, da der er noget han skal ordne.

Søren ønsker ham en god aften, men hvor der før var en connection og interesse er stemningen helt vendt, og han kigger kun i et glimt op fra mobilen og siger, “I lige måde du”.

“Shit mand”, tænker Søren på vej op, dette sted er altså usædvanligt, de mest overraskende ting sker. Bedst som han åbner op og investerer lidt energi i et andet menneske er han pludselig på vej ud af en tangent som Søren ikke har nogen interesse i. Efter alt at dømme, så bliver venskabskredsen ikke udvidet denne gang, men det har såmænd nok været god træning i det, Søren har mod på det. At kigge ud. Filmrefferencen Søren har, med en pludselig fremmed, som man snakker med og connecter med, og holder kontakt med, er nok mest noget der sker i fiction, tænker Søren dog.

På vej op ad trappen, da han netop har passeret receptionen kommer Romeo rendende ud - åh der er du Søren. “Vi er så taknemmelig for din og fransescas hjælp i går. Vi håber du vil være med til en fest middag i aften. Så kører vi over til hotel Bella, og lader hotellets mester kok lave en blændende middag til os”. Søren er selvfølgelig straks klar og havde egentligt også undret sig en smule over ikke at have hørt mere fra dem i dag. “Kan Francesca køre med dig”, spørger Romeo om, “så kører mig og Sofia i min z3`r, så kan vi nemlig køre i z3 kortege”.

Søren nyder turen med sin nye veninde Fransesca, de har jo en helt særlig connection nu, efter deres oplevelse i går. Og trods aldersforskellen kører snakken virkelig godt på turen til Lecco. Og aftenen ved hjertelige Bella bliver en opvisning i italiensk charme, og Søren kniber sig i armen over nærmest at være i en scene i en feelgood film. Der er snak og glæde og italienske lækkerier på bordet og lokationen er fabelagtig, og aftenen er lun og insektfri.

Få dage efter er det tid til at køre hjem. Søren får sagt farvel til en fantastisk familie han er kommet til at holde meget af, og siger på gensyn. Han kører roligt op ad den snirklede stejle vej bag hotellet en sidste gang, i denne omgang. Og inden længe viser gps`n Søren over et bjergpas med hårnåle sving, og han kommer godt over træ grænsen i den ene acceleration efter den anden akkompagneret af den bayriske koncert fra de 6 cylindre. Mekanikken holder og Søren smiler, wow det er musik. Drømmen er indfriet. Forventningens glæde er jo stor. Som når man skal til en fest. Eller som når der venter et godt måltid. Som når man skal se et menneske man glæder sig til at se. Men tit, i løbet af festen skifter det fra forventningens glæde, iklædt det gennemtænke tøj, til at begejstringen aftager og en afmætning overtager. Det er noget Søren har iagttaget lidt på, og er bevidst om, og nu iagttager sig selv i, i forbindelse med sin bildrøm. Skulle han have ladet være med at købe drømmebilen, og lade den blive på bucket listen som en drøm og en energi der venter ude i fremtiden. Eller skulle han gå efter drømmen og potentielt indhentes af virkeligheden og indse, at som at indtage slik som almindelig kost heller ikke bliver ved med at fornøje, så kan passionen for Bmw z3`n jo også, endda med en hvis sandsynlighed dø ud, når han nu endelig har taget skridtet og erhvervet sig drømmen? Well, ind til videre nyder han bare bilen og frydes over den solide oplevelse det er at føre z3`eren fra hårnåle sving til hårnåle sving med den smukke musik fra mekanikken og de 6 cylindre på række. Da det smukke bjergpas er ved at være ovre ringer søren skiftevis til Mette, og siden begge unger og fortæller om hans

utrolige oplevelser ved Comosøen. Og om deres invitation til ferie på hotel Lauro. Og bilen, den spinner.